

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Велико Търново, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА Въззивно гражданско дело № 20214000500471 по описа за 2021 година

С Решение № 260052/24.06.2021 год. по гр. д. № 27/2020 год. Габровският окръжен съд осъдил на осн. чл. 432, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 45 от ЗЗД „Застрахователна компания Лев инс“ АД да заплати на З. А. К. от гр. Сухиндол сумата 120 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 22.10.2019 год., около 7.30 ч. на път 403, км 3+900, в посока на движение с. Кормянско към с. П. Славейково, общ. Севлиево, при което е причинена смъртта на М. П. Г., ведно със законната лихва върху сумата от 28.02.2020 год. до окончателното ѝ изплащане, като отхвърлил иска за разликата над 120 000 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв. като неоснователен и недоказан.

Осъдил „Застрахователна компания Лев инс“ АД да заплати на адв. В. О. сумата 3 930 лв. адвокатски хонорар за защита на ищцата З. А. К. при условията на чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА, а на ГОС сумата 4 920 лв. ДТ и 5 лв. за издаване на изпълнителен лист.

Осъдил З. А. К. да заплати на „Застрахователна компания Лев инс“ АД сумата 300 лв. разноски по делото.

С Определение № 260089/17.09.2021 г., постановено по същото дело в производство по чл. 248 от ГПК, допълнил решението в частта за разноските като осъдил „Застрахователна компания Лев инс“ АД да заплати на адв. В. О. още 786 лв. адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА.

Въззивна жалба против решението в частта, с която искът е уважен за сумата 120 000 лв., ведно със съответната лихва и разноски, е подадена от „Застрахователна компания Лев инс“ АД чрез адв. М. И.. Позовава се на допуснати от съда процесуални нарушения. Нарушенията, извършени от водача на автомобила, не са в причинна връзка с настъпване на произшествието и това се установява от заключението на автотехническата експертиза (АТЕ). Занижен е процентът на съпричиняване от страна на пострадалия. При определяне размера на обезщетението съдът не е съобразил критерия за справедливост по чл. 52 от ЗЗД и актуалната съдебна практика по подобни дела. Ищцата не е доказала изградена с пострадалия дълбока и трайна емоционална връзка, както и влошаване на психичното ѝ състояние в резултат от неочакваната смърт на сина ѝ. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и да отхвърли изцяло предявения иск, ведно със съответната лихва. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. М. И.. Прави алтернативно искане за намаляване размера на присъденото обезщетение съобразно търпените от ищцата морални вреди и по-високия процент на съпричиняване.

В срок е постъпил писмен отговор от ищцата З. А. К. чрез пълномощника адв. В. О.. Счита решението в обжалваната част за правилно и законосъобразно. Моли съда да го потвърди в тази част като присъди направените разноски.

Насрещна въззивна жалба против същото решение е подадена от З. А. К. чрез адв. В. О.. Обжалва решението в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над 120 000 лв. до 200 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, ведно със съответната законна лихва. Счита за неправилен извода на съда за наличието на съпричиняване от страна на пострадалия в размер на 40%, тъй като същото не е доказано. Позовава се на заключението на допуснатата САТЕ. Дори да се приеме съпричиняване, то следва да бъде не повече от 10%. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и вместо това да уважи иска в пълния предявен размер, ведно със съответната законна лихва. Направено е искане за присъждане на разноски.

В срок е подаден писмен отговор от насрещната страна „Застрахователна компания Лев инс“ чрез адв. М. И.. Счита жалбата за неоснователна и моли съда да я остави без уважение.

Въззивният съд, като взе предвид изложеното в жалбите и доказателствата по делото, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, приема следното:

Ищцата З. А. К. е предявила пред ГОС иск за осъждане на „Застрахователна компания Лев инс“ АД да ѝ заплати сумата 200 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от нея в резултат от смъртта на сина ѝ М. П. Г., настъпила в ПТП на 22.10.2019 г., около 07.30 ч., на път 403 км. 3+900, с посока на движение от с. Кормянско към с. Петко Славейково, общ. Севлиево, причинено от Ю. Х. В. при управление на л. а. „БМВ“, модел 320Д с рег. № ЕВ 76****, застрахован по риск

„Гражданска отговорност“ на автомобилистите от ответното дружество, ведно със законната лихва от 28.02.2020 г. до окончателното изплащане.

В исковата си молба ищцата твърди, че преживява смъртта на сина си много тежко. Била силно привързана към него, имали изключително силна връзка помежду си. Загубила скъп за нея човек, на когото имала пълно доверие и на когото разчитала за подкрепа във всяка една житейска ситуация. Живее постоянно с мисълта за смъртта на сина си и не може да преодолее шока. Страда от безсъние, вегетативни явления, емоционална инконтиненция и натрапливоподобни мисли. До настоящия момент е на медикаментозно лечение и наблюдение от психиатър. Поставена ѝ е диагноза „посттравматично стресово разстройство“. Изписани са и силни болкоуспокояващи и антидепресанти.

В отговора на исковата молба ответникът „Застрахователна компания Лев инс“ АД е оспорил предявения иск. Оспорил твърдението за виновно противоправно поведение на водача на застрахования автомобил, което да е причинило вредоносния резултат; механизма на ПТП, описан в исковата молба; настъпването на неимуществени вреди за ищцата, както и размера на претендираното обезщетение. Направил възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия чрез себепоставяне в риск поради нарушение на разпоредбите на чл. 80, ал. 1 и чл. 80а, ал. 1 от ЗДвП. Твърди също, че пострадалият се е движел по средата на пътното платно, в нарушение на чл. 80, ал. 2 и чл. 80а, ал. 2 от ЗДвП.

Установена по делото е следната фактическа обстановка:

Пътнотранспортното произшествие е настъпило на 22.10.2019 г., около 07.30 ч., на път 403 км. 3+900, с посока на движение от с. Кормянско към с. Петко Славейково, общ. Севлиево. Механизмът му се установява от заключението на АТЕ, изготвена от вещото лице инж. Б. И.. Лек автомобил „БМВ“, модел 320Д с рег. № ЕВ 76****, управляван от Ю. Х. В., се е движел в посока към с. Кормянско, със скорост 88 км/ч. при достигане на километър 3+900, на прав пътен участък с низходящ надлъжен наклон. В този момент в посока към с. Петко Славейково със скорост около 25 км/ч се е движел велосипед с монтиран двигател с вътрешно горене, управляван от М. П. Г.. Съобразно конфигурацията на пътния участък според вещото лице двамата участници в движението са имали техническа възможност да възприемат насрещно движещото се превозно средство на разстояние не по-малко от 292 м. между тях. Достигайки мястото на произшествието, лекият автомобил се е движел в зоната на средата на платното за движение, с лява страна на автомобила, навлязла на около 0.64 м. в насрещната пътна лента. Велосипедистът се е движел в лентата за движение на лекия автомобил, в близост до разделителната линия, със средна част на велосипеда на около 0.30 м. от разделителната линия. След като нито един от двамата водачи не е реагирал на възникналата ситуация е настъпил челен минимално кос, почти централен удар между

тях, като началният контакт е между предната гума на велосипеда и предната броня на автомобила. След удара цялата предна част на автомобила е била деформирана с характерната „V“-образна форма. На практика при удара двете превозни средства са се движили в срещуположни посоки, по успоредни траектории. След удара тялото на велосипедиста е отхвърлено напред и наляво спрямо движението на автомобила и е установено на 47.2 м. от мястото на удара. Лекият автомобил е продължил движението си без да бъде задействана спирачната система и е установен на 122 м.

Експертът е изчислил отстоянията на автомобила и велосипеда до мястото на удара към момента на възникване на видимостта между тях: за автомобила - 146.6 м., за велосипеда - 41.64 м. Сравнил е тези отстояния с необходимите разстояния за ефективно спиране (за автомобила - 84.7 м., за велосипеда – 15.2 м.) и е дал заключение, че при своевременно реагиране на водачите при възникване на видимостта и двете превозни средства биха могли да спрат преди да достигнат до мястото на удара. Отделно от това, при установеното разположение на двете пътни превозни средства ударът би могъл да бъде избегнат, ако водачите са предприели действия за възстановяване на движението в полагащите им се ленти и осъществяване на разминаване. Водачът на лекия автомобил е трябвало да го измести надясно, като при напречно изместване на масовия център от 2.1 м. необходимото надлъжно разстояние за изместване от момента на реагиране до достигане на дясната страна на автомобила до дясната страна на платното е 84 м. При траекторията на движение на велосипеда, ако водачът му го измести в напречна посока на разстояние 2 м., то и при начина на движение на лекия автомобил ще се осъществи разминаване. Необходимото разстояние надлъжно на платното за движение от момента на реагиране на велосипедиста до пристрояването е 32.6 м. Вещото лице е сравнило отстоянието на превозните средства към момента на възникване на видимостта (за автомобила 146.6 м. и за велосипеда 41.64 м.) с необходимите надлъжни разстояния за извършване на маневра за изместване в дясно извън траекторията на насрещно движещото се превозно средства (за автомобила 84 м., за велосипеда 32.6 м.) и е определило, че при своевременно реагиране на водачите при възникване на видимостта и двете превозни средства биха могли да се изместят извън траекторията на насрещно движещото се превозно средство преди достигане на мястото на удара. Според експертното мнение от техническа гледна точка причина за настъпване на произшествието е начинът на движение на лекия автомобил и на велосипеда като траектории и разположение на платното за движение и нереагирането на водачите им за спиране или отклоняване в дясно с цел избягване на удара.

При удара между превозните средства велосипедистът М. П. Г. е получил тежка, несъвместима с живота съчетана травма на главата и тялото, съпроводена с много бърза и остра кръвозагуба. Смъртта е настъпила веднага след удара с лекия автомобил и е в пряка причинно-следствена връзка с ПТП. В тази насока е категоричното

заключение на съдебномедицинската експертиза, изготвена от д-р С. Р..

За произшествието е образувано ДП № 424/2019 г. на РУ на МВР – Севлиево. Към настоящия момент в съда е внесен обвинителен акт срещу Ю. Х. В. и е образувано НОХД № 222/2021 г. по описа на ГОС за извършено от него престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „в“ във вр. с чл. 342, ал. 1 НК, спряно на осн. чл. 25, ал. 1, т. 3 от НПК във вр. с чл. 90 от НК, тъй като подсъдимият е избран за депутат в 47-то Народно събрание.

Безспорно по делото е наличието на валидно сключена със „Застрахователна компания Лев инс“ АД застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за водача на „БМВ“, модел 320Д с рег. № ЕВ 76****.

Видно от Удостоверение за родствени връзки от 26.02.2021 г., издадено от Община Плевен, ищцата З. А. К. е майка на М. П. Г.. Според данните в удостоверението той има двама едноутробни братя и една едноутробна сестра, както и две еднокръвни сестри и един еднокръвен брат.

От показанията на свидетелката Д. К. Т. – съседка с ищцата в гр. Сухиндол, се установява, че З. и синът ѝ не живеели заедно. Тя отдавна заминала за чужбина. Прибирала се за празници. Купувала за ядене, дрехи, събирали се заедно за Великден, за Нова година. Обичали се, не са се карали, тя отивала с кола и го прибирала. Свидетелката узнала за смъртта на М. от своя син. След това се чувала със З. „по таблета“. Тя плачела, даже и сега плаче. Преди да замине за чужбина М. живеел при баща си и учел там. Не знае защо М. не е заминал за чужбина с майка си. З. има и други деца. Сега е в чужбина със сина си.

От Лист за преглед на пациент в КДБ/СО от 30.10.2019 г. се установява, че на ищцата е поставена диагноза посттравматично стресово разстройство и е предписан диазепам. В Лист за преглед в КДБ/СО от 31.10.2019 г. е описано обективно състояние – безсъние, вегетативни явления, емоционална инконтиненция, натрапливоподобни мисли, посочена е диагноза остра стресова реакция и са предписани медикаменти.

Не се спори, че на 27.11.2019 г. ищцата е заявила претенция за обезщетение пред застрахователя, но такова не е изплатено.

При така установеното съдът прави следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 432 ал. 1 от КЗ за осъждане на ответното застрахователно дружество да заплати на ищцата сумата 200 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от нея в резултат от смъртта на сина ѝ, настъпила в ПТП на 22.10.2019 г., причинено от водач на МПС, чиято „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е застрахована от ответното дружество, ведно със законната лихва върху сумата от 28.02.2020 г. до окончателното изплащане.

Искът е уважен от първостепенния съд до размер на 120 000 лв., ведно със законната лихва, като съдът е приел, че справедливото обезщетение възлиза на 200 000

лв., от което са приспаднати 40% съпричиняване на резултата от страна на пострадалия. В останалата част до 200 000 лв. искът е отхвърлен.

Въззивната жалба на ответника „Застрахователна компания Лев инс“ АД против решението в частта, с която претенцията е уважена за сумата 120 000 лв., ведно със съответната законна лихва, е частично основателна, а насрещната въззивна жалба на ищцата З. А. К. против решението в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над 120 000 лв. до 200 000 лв. е изцяло неоснователна.

Настоящият състав споделя извода, направен от първостепенния съд, че в резултат от противоправното поведение на водача на лекия автомобил, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, е настъпило ПТП, при което е загинал сина на ищцата и в следствие на това тя е претърпяла неимуществени вреди. Предвид това, налице са основанията по чл. 432 от КЗ за ангажиране отговорността на застрахователното дружество за репарирание на претърпените от ищцата вреди в резултат от деликта. Механизмът на произшествието и виновното противоправно поведение на водача на автомобила са установени по делото чрез автотехническата експертиза. Водачът на лекия автомобил се е движел в средата на платното за движение, с лява страна, навлязла в насрещната пътна лента с около 0.64 м. От момента на възникване на видимостта той е имал възможност своевременно да спре или да възстанови движението на автомобила в полагащата му се пътна лента, при което ударът с насрещно движещия се велосипед би бил избегнат.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя-ответник за допуснати от съда процесуални нарушения, изразяващи се в това, че вещите лица по двете експертизи – СМЕ и АТЕ, са ползвали материали, с които страните не са запознати, тъй като не са приети и приложени по делото, нито са изискани от съда. На първо място, заключенията на двете експертизи не са били оспорени от жалбоподателя-ответник в съдебното заседание на 14.05.2021 г., когато са приети (не е имало негов представител), нито въпросът за ползваните материали е поставян пред тях. На следващо място, видно от протокола от проведено на 22.04.2021 г. съдебно заседание, пълномощникът на застрахователното дружество е направил искане за издаване на съдебно удостоверение, въз основа на което да се снабди с материали от ДП – протокол за оглед, албум, аутопсионен протокол, протокол за следствен експеримент. Искането е било уважено от съда, съдебното удостоверение – издадено и получено на 28.04.2021 г. от пълномощник на страната - адв. Дилиана Стефанова, но посочените в удостоверението материали от ДП не са представени по делото.

В заключението на автотехническата експертиза изрично е посочено, че вещото лице е изготвило същото въз основа на материалите по ДП № 424/2019 г. по описа на РУ на МВР – Севлиево. С оглед на това, заключението на експертизата следва да бъде кредитирано като обосновано, изготвено въз основа на необходимите материали и

данни.

Въззивният състав намира обаче за неправилен извода на първостепенния съд, че обезщетението за неимуществени вреди, претърпени от ищцата вследствие от смъртта на сина ѝ в процесното ПТП, следва да бъде определено в размер на 200 000 лв. По делото не са доказани болки и страдания с такъв интензитет и продължителност, поради което подобен размер на обезщетението е недоказан, а освен това е несъответен на принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. От показанията на единствения свидетел, разпитан пред първата инстанция, се установява, че ищцата не е живяла с пострадалия, при това отдавна. След раздялата на родителите си още като дете М. Георгиев е живял при баща си, в друго населено място. Той е живял там и към датата на инцидента, когато е бил 27-годишен. Ищцата отдавна е заминала за чужбина, където живее с едно от децата си и към момента. Контактите и общуването ѝ с пострадалия са били само когато се е връщала в България за празници. Липсват каквито и да е било доказателства дали са общували през останалото време, по какъв начин и с каква честота. С оглед на това, недоказани са твърденията в исковата молба за съществуването на „изключително силна“ връзка между ищцата и пострадалия.

На следващо място, не са доказани твърденията в исковата молба за влошено здравословно състояние на ищцата като последица от претърпените от нея страдания, което състояние да е наложило лечение и към настоящия момент. Без съмнение, стресовата реакция непосредствено след инцидента е обяснима в подобни ситуации; нормални и обичайни са безсънието, тревожността и пр. Тези страдания следва да бъдат съобразени, но не и да бъдат разглеждани като психологическа травма или като психиатрична диагноза, доколкото такава не е поставена от специалист (представените по делото медицински документи са издадени от лекар от спешно отделение). Отделно от това, липсват данни за консултации със специалист и за предписано конкретно лечение извън успокоителните медикаменти непосредствено след инцидента.

Като съобрази обстоятелството, че ищцата не е живяла заедно със сина си в един много дълъг период от време след раздялата с неговия баща, а за част от този период тя е живяла в чужбина и е общувала с него само по празници (няма данни дали и по какъв начин е контактувала с него през останалото време); липсата на сериозни здравословни проблеми непосредствено след произшествието и към настоящия момент; социално-икономическата конюнктура в страната към датата на ПТП, както и възрастта на ищцата и на пострадалия, въззивният съд намира, че обезщетението, което е най-адекватно на доказаните по делото болки и страдания на ищцата от загубата на нейния син, настъпила в процесното ПТП, възлиза на 100 000 лв. и размер над този би противоречал на принципите за справедливост и за недопустимост на неоснователното обогатяване.

По отношение на възражението по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за съпричиняване на

вредоносния резултат от страна на пострадалия:

Първоинстанционният съд правилно е уважил направеното от застрахователното дружество възражение за съпричиняване, но според настоящия състав размерът му следва да бъде определен на 50%, а не на 40%. Заключение на вещото лице, изготвило АТЕ, е категорично: и автомобилът, и велосипедът са били на такова отстояние от мястото на удара, че водачите им са могли да спрат преди удара и да го избегнат, ако са реагирали своевременно при възникване на видимостта и на разположението на превозните средства на платното за движение (а дори и в по-късен момент). Същото се отнася и до възможността да изместят траекторията на съответното превозно средство извън тази на насрещно движещото се превозно средства. Ако при възникване на видимостта всеки от водачите е реагирал своевременно – преди да достигне до мястото на удара, и е изместил управляваното от него превозно средство в платното за движение, извън насрещното, ударът би бил избегнат. Според експерта причина за произшествието е начинът на движение както на лекия автомобил, така и на велосипеда - като траектории и разположение на платното за движение. Ударът е могъл да бъде избегнат, ако всеки един от водачите е реагирал своевременно и е спрял или е отклонил превозното средство в дясно в своето платно. Предвид това, следва да се приеме, че приносът на водача на застрахования автомобил и на велосипедиста са равни.

Процентът на съпричиняване (50%) следва да бъде отнесен към размера на определеното обезщетение за неимуществени вреди (100 000 лв.), при което дължимото на ищцата обезщетение по чл. 432 от КЗ възлиза на 50 000 лв.

Първостепенният съд е достигнал до различен извод, поради което обжалваното решение се явява частично неправилно - постановено в противоречие с материалния закон чл. 52 и чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и следва да бъде отменено в частта, с която искът е уважен за разликата над 50 000 лв. до 120 000 лв., ведно със законната лихва от 28.02.2020 г. до окончателното изплащане и вместо това, на осн. чл. 271, ал. 1 от ГПК искът за тази разлика следва да бъде отхвърлен като неоснователен. В останалата част, с която ответното застрахователно дружество е осъдено да заплати на ищцата на осн. чл. 432 от КЗ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., ведно със законната лихва от 28.02.2020 г. до окончателното изплащане, както и в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над 120 000 лв. до 200 000 лв., ведно със съответната законна лихва, решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

При този изход на делото решението в частта за разноските, както и постановеното определение по чл. 248 от ГПК, следва да бъдат отменени изцяло, вместо което отговорността за разноските следва да бъде разпределена по следния начин:

Ответникът „Застрахователна компания Лев инс“ АД следва да заплати в полза на бюджета ДТ върху уважената част на иска в размер на 2 000 лв., а в полза на адв. В. О. – възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА за осъществено безплатно процесуално представителство на ищцата пред първата инстанция в размер на 1 659 лв. с ДДС (съобразно размера на претенцията – 200 000 лв., възнаграждението по чл. 38 ЗА е в размер на 5 530 лв., а съобразно уважената част от 50 000 лв. – 1 382.50 лв., върху което се начислява ДДТ в размер на 276 лв.), а пред въззивната инстанция – 1 964 лв. с ДДС (съобразно обжалваната от ответника част - 120 000 лв., възнаграждението е в размер на 3 930 лв., а съобразно уважената част от 50 0000 лв. - 1 637 лв., върху която се начислява ДДС в размер на 327 лв.) или общо 3 623 лв. Ответникът следва да заплати и част от разноските, направени от бюджета за СМЕ в размер на 200 лв., а именно – 50 лв. съобразно уважената част на иска.

Ищцата следва да заплати част от разноските, направени от ответника, съобразно отхвърлената част на иска (150 000 лв.), а именно – 2 175 лв. (общо разноските пред двете инстанции са в размер на 2 900 лв., от тях: 500 лв. депозит за АТЕ и 2 400 лв. ДТ по въззивната жалба).

Така мотивиран и на осн. чл. 271 ал. 1 от ГПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260052/24.06.2021 год. на Окръжен съд – Габрово по гр. д. № 27/2020 год. по описа на същия съд в частта, с която „Застрахователна компания Лев инс“ АД е осъдена на осн. чл. 432, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 45 от ЗЗД да заплати на З. А. К. от гр. Сухиндол сумата над 50 000 лв. до 120 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на ПТП, настъпило на 22.10.2019 год., около 7.30 ч. на път 403, км 3+900, в посока на движение с. Кормянско към с. П. Славейково, общ. Севлиево, при което е причинена смъртта на М. П. Г., ведно със законната лихва върху сумата от 28.02.2020 год. до окончателното ѝ изплащане; в частта, с която „Застрахователна компания Лев инс“ АД е осъдена да заплати на адв. В. О. сумата 3 930 лв. адвокатски хонорар за защита на ищцата З. А. К. при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, а на ГОС сумата 4 920 лв. ДТ и 5 лв. за издаване на изпълнителен лист; в частта, с която З. А. К. е осъдена да заплати на „Застрахователна компания Лев инс“ АД сумата 300 лв. разноски по делото, както и Определение № 260089/17.09.2021 г., постановено по същото дело в производство по чл. 248 от ГПК, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от З. А. К. от гр. Сухиндол, ул. „Ал. Стамболийски“ № 48, с ЕГН *****, против „Застрахователна компания Лев инс“

АД – гр. София, бул. “Черни връх” № 51-Д, ЕИК 121130788, иск с правно основание чл. 432 от КЗ за заплащане на разликата над 50 000 лв. до 120 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие смъртта на М. П. Г., настъпила в ПТП на 22.10.2019 год., причинено от водач на МПС, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при „Застрахователна компания Лев инс“ АД, ведно със законната лихва върху разликата от 28.02.2020 год. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „Застрахователна компания Лев инс“ АД – гр. София, бул. “Черни връх” № 51-Д, ЕИК 121130788, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт (по см. на ВТАС) сумата 2 000 лв. (две хиляди лева) ДТ върху уважената част на иска и 50 лв. (петдесет лева) разноски, направени от бюджета, съобразно уважената част на иска.

ОСЪЖДА „Застрахователна компания Лев инс“ АД – гр. София, бул. “Черни връх” № 51-Д, ЕИК 121130788, да заплати на адв. В. В. О. от САК сумата 3 623 лв. (три хиляди шестстотин двадесет и три лева) възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА за осъществена безплатна правна помощ и съдействие на З. А. К. пред двете инстанции.

ОСЪЖДА З. А. К. от гр. Сухиндол, ул. “Ал. Стамболийски” № 48, с ЕГН ***** да заплати на „Застрахователна компания Лев инс“ АД – гр. София, бул. “Черни връх” № 51-Д, ЕИК 121130788 сумата 2 175 лв. (две хиляди сто седемдесет и пет лева) разноски по делото пред двете инстанции съобразно отхвърлената част на иска.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____